

jaký. Možná to byla právě ta zpráva, kterou tvému králi neseme. Možná díky jejímu doručení změníme dějiny.“

Anebo jsme možná jen další dvojice poslů, kteří marně volají o pomoc, pomyslel si Mikuláš. Pousmál se. „Pak musíme doufat, že si Jeho Veličenstvo vůbec najde čas na to, aby nás vyslechlo.“

V uších mu zazněl výkřik. Otočil se, přestože věděl, že spatří právě ji – na její hlas by nedokázal zapomenout, i kdyby mezitím uplynula celá staletí. Byla v obklopení skupiny mužů, každý z nich nesl hrdě na prsou rudý kříž mužů, kteří přísahali, že položí život za osvobození Božího hrobu v Jeruzalémě. A přesto byli tady, v Konstantinopoli, největším křesťanském městě, které obrátili v hořící trosky. Jeden z nich z ní strhl šaty a odhalil neposkvrněnou olivovou pleť. Ostatní křižáci se rozesmáli.

Znovu vykřikla. Jazykem, kterému vůbec nerozuměl, a přesto přesně věděl, co říká. Proslila. Upírala na něj doširoka rozevřené hnědé oči naplněné slzami.

Jako bych ti mohl pomoci. Jako bych byl ochoten riskovat vlastní podíl na kořisti a možná i život, jen abych tě zachránil.

Zavrtěl hlavou a odvrátil zrak. Ne teď, když měl na dosah bohatství, jaké si ani nedovedl představit.

„Vstávej, chlapče.“

Mikuláš sebou trhl. Ani si neuvědomil, že se po koupeli propadl do hlubokého snu – stejného, jaký se mu s drobnými obměnami zdál už celé roky.

„Volají nás na večeři,“ oznámil mu s viditelným potěšením Robert.

V tu chvíli si Mikuláš uvědomil, nakolik mu v posledních týdnech vyhládlo. Od opuštění příbytku moravských johanitů neměli pořádné teplé jídlo, jen takové, které si sami ohřáli na ohni. A ohřát si zase mohli jen to, co po cestě nakoupili nebo co dokázali sami ulovit, tedy v nejlepším případě hubenou veverku.

„Ještě že jsme nedorazili v období půstu,“ vyslovil Robert nahlas přesně to, co přišlo Mikulášovi na mysl. Neměl nic proti rybám, ale nic se nevyrovnalo pořádnému kusu skopového nebo zvěřiny. Doufal, že komenda nechala na počest hostů připravit něco vydatného, přestože samozřejmě nemohl očekávat královskou hostinu.

Rychle se převlékl do čerstvé řádové tuniky, kterou mu v komnatě připravili; byla prostě střižená a bez příkras, ale čistá a především suchá. To byla po dlouhém putování vítaná změna. Na chodbě už je čekal Konrád, který je beze slov odvedl ke studně na dvoře, aby se před jídlem umyli, a hned potom do refektáře.

V jídelně lazaretu už seděli všichni ostatní u dlouhého dubového stolu, který se táhl od dveří až k malému okénku ve stěně. Mikuláš se přes něj zadíval na oblohu, kde bouřkovými mraky prosvítaly poslední paprsky večerního slunce. Stmívalo se. Konrád jim pokynul, aby se posadili do čela stolu, každý z jedné strany vedle staříckého komtura Dětleba. Pozdravil je kývnutím a Mikuláš si všiml, že se na něj z druhé strany usmívá i Drahomíra. Ostatní pacienti lazaretu mezi sebou šeptem hovořili a sotva si všimli, že jejich hosté dorazili.

„Možná jste zvyklí na to, že pacienti a rytíři večeří samostatně,“ prohlásil komtur omluvným tónem. „Ale tady jsme malá komunita, takže všechno děláme společně.“

Mikuláš pokrčil rameny. Nijak zvlášť netrval na tom, aby se mu jako členovi řádu oproti ostatním dostávalo zvláštního privilegia. Ostatně si to ani nezasloužil.

„Hlavně ať začnou servírovat,“ ozval se po komturově pravici Robert.

Dětleb pozvedl do vzduchu korbek až po okraj naplněný pivem a všichni umkli. „Jak víte, máme tu dnes s námi vzácné hosty s ještě vzácnější misí. Popřejme jim proto, aby jim náš král dopřál sluchu.“

Pacienti souhlasně zabušili korbely o stůl.

„Pomodleme se nyní také za zdraví našeho vzácného patrona a mého milovaného bratra Hroznaty z Ovence, našeho biskupa Daniela a krále Přemysla.“